

Eleccions al meu districte

Acabem de viure dues setmanes de febrada política. La primera — abans de les eleccions — carregada de cartells per les parets. Cartells de totes mides. Frases de propaganda política que ens quedaran gravades a la memòria: «Gil Robles pide todo el poder!» «No pasaran!» I la tant popularitzada: «A por los 300!». A les pàgines dels diaris sempre el mateix: Mitings, conferències. Cada dia prospectes de tons diferents. Fins als camps de futbol! Que si en Zamora és de les dretes o si l'Zaguire és dels carlins...

Diumenge vaig ésser en un col·legi electoral... Un mal lloc: la Presó. Feia fred i humitat. Erem uns presidaris més, amb abrigit i clenxa impecable. Uns brasers, duts per una ànima caritativa, van ésser el nostre reconfortant. Els votants començaren la feina a l'hora d'obrir la botiga: les vuit del matí.

L'ambient era desconegut per mi; el clàssic *Vota!*, corejat pels interventors, president i adjunts, fou una cosa nova.

El primer — encara dormíem — ens l'hem deixat escapar. Ha votat depressa i corrents. Després en les llistes ens hem adonat que era «religioso». Un matrimoni ben avingut. Un vota per les esquerres i l'altre per les dretes. S'ha d'estar bé amb tot-hom!

L'encarregat de portar el control per les dretes vinga fer números i signes intel·ligibles. Tan aviat anota una B. com una M. M'hi he fixat i he pogut comprovar els electors per qui votaven. Quan el president no li donava prou facilitats per al control, l'home posava una D: «Dubtós». Manera de quedar bé amb el partit...

Ara li toca el torn a una dona que ve molt atrategada. Mirem les llistes i ja havien votat per ella. La dona, sense donar cap explicació, surt com un llampec i al cap d'un moment torna amb la seva filla. Almenys que no es perdi tot! Un altre matrimoni, ben vestits, elegants. «Esquerres!» M'he enterat i són uns socialistes de cap a peus.

La gent va votant de bon matí. Abans o després d'anar a plaça o de la missa, i a votar! Una, dues, tres monges. Voten esporuguides, amb el carnet electoral als dits... Arriba un home tot pelut de cara, acompanyat de la seva muller. En donar aquesta la papereta al president a aquest l'hi ha caigut. L'home ha mogut un escàndol. No n'havia per tant! Ara que de vegades hi ha certs compromisos... Totes les dones — i n'han votat moltes — mostren una certa temença. Però la d'ara és un cas. Una senyora peixetera. Ha votat amb candidatura oberta. *Voto pels meus! Sí, senyors. I pels presos! Que hi ha res a dir?* Naturalment, nosaltres no li hem negat el dret de ciutadania. I ha marxat amb crits i avalotant-ho tot.

Tinc la boca amarganta de tant fumar. Començo a tenir gana; però la presència del cambrer ens treu de dubtes... Hem dinat depressa i malament. A estones drets. Altres, amb la ploma als dits i la boca plena. No hem pogut pair. La taula, plena de papers i l'urna plena de paperetes amb la incògnita a l'aire, penjant com un pèndol de rellotge. No vénen electors. La gent d'aquest col·legi ha votat de bon matí. De tant en tant en ve algun amb un gros cigar a la boca i amb cara de satisfacció.

Falten cinc minuts per les quatre. Ara ens vindrà la feina! Entra un xicot tot esverat. No trobem el seu nom a les llistes i fuig corrents com un llamp... Toquen les quatre. I la repetida. Tanquen la porta i posem els papers en regla. A tora la gent vol entrar per a presenciar l'escrutini. Deixem pas al poble i comencem!

El president es posa a cantar les candidatures i a final amb prou feines l'entenen. Dretes, tants. Esquerres, tants. Han guanyat les dretes per divuit vots. Ens diuen que per als esquerres és una victòria moral. És un districte dolent, que en altres eleccions es perdia per quaranta o cinquanta vots. Comprovat el «recuento», fem fora els ciutadans. I ara vinga escriure, firmar papers i actes. Recordo els noms de tots els candidats de memòria i el nombre de vots de cadascun. No acabem mai de firmar! Quan hem plegat, tocaven les set.

A fora cau una pluja menuda i els carrers són tots enfangats. El dubte de qui ha guanyat, l'esvaim amb els comentaris de la gent. A Barcelona, les esquerres guanyen per més de cent mil vots. A Espanya i a tot Catalunya, el mateix. Pels carrers i pels cafès la gent comenta alegrement la victòria. De tant en tant, però, veiem passar uns que van depressa i amb el coll de l'abric alt. Són els que han perdut. Ens en anem a dormir. Per la carretera, encara sentim irònicament la frase aquella: «Què penses, Anton?»

JOAN VERNET

DLXXVIII

Es plient, al menys per a nosaltres, eixir de casa sense la més lleu preocupació vers on dest narem les nostres passes, i vagar a l'atzar pels carrers de Barcelona. Es més: hom no pot sostreure's amb facilitat de certes cabòries de la política, ni pot fer el sord al brogit que promou una circumstància popular qualsevu'ga que sigui. Però nosaltres persistim en la nostra dèria de no volguer preocupar-nos de res sinó de l'aspecte del carrer i considerar els vianants únicament en la seva apariència externa; controlar els seus moviments, examinar l'expressió de llurs rostres, llurs gesticulacions, tot ço, en fi, que veuria i consataria un desconexedor de tot el que ocoregués en el p'anoi espiritual del poble.

Es una estranya mania, aquesta nostra, que intentem practicar manta vegades, però és divertida i en abandonar-la i reintegrar nos al nostre normal funcionament mental, no deixem de fruit de les conseqüències de l'observació estricta i pura.

Sota aquest peu forçat, diumenge passat a la tarda ens llançarem al carrer. A la plaça de Catalunya, un eixam d'uniformes i escopetes; silenci arreu, com en la cambra d'un mort: les poques persones, anaven i venien amb ritme accelerat. A les portes dels centres polítics, grups que no discutien, que parlaven en veu baixa. Hom hauria dit que es preparava alguna cosa i que el mot d'ordre era «silenci». Es va fer fosc i simultàniament els carrers anaren poblant-se. La pluja afluïa la gent arran de les façanes i hom hauria dit que una processó interminable i muda desfilava pels carrers de la urbs. Més tard començaren a dir-se ací i allà paraules d'emoció; a través dels vidres dels centres polítics i de's cafès es traslluïa una exaltació en el gest; es veien cares rialleres, moltes cares rialleres, encaixades efusives, intercanvi de recados gairebé a cau d'orella; és a dir, un bategar emocional que ni parlava ni cantava, però intens, ferm, conscient del moment. No parlarem amb ningú, però en entrar a casa i en reintegrar nos a la nostra vida, exclamàrem: «Avui s'ha proclamat novament la República».

L'ALTRE

Fonda Can Joanet

PLAÇA PERPINYA, 12

Servei de Menjars

Tractes especials

per a dispesers

(Obrers, empleats, etc.)

RADIOS ELS MILLORS
ATWATER KENT

Representant: Instal·lacions Palà

Prim, 45 : GRANOLLERS : Telèfon 246

RADIOS ELS MILLORS
ATWATER KENT

Representant: Instal·lacions Palà

Prim, 45 : GRANOLLERS : Telèfon 246